

27 דצמבר
שבת

לפני הצהרים יצאתי במכונית של לוריה - למעון
הקיץ של השולמנים - עו"ד עשיר וחובב אמנות. הגב' שולמן
חברה בהנהגת הדסה ומתנגדת לקורס של הגב' יעקבס.
מצאתי שם את הברקסונים, הלפריינים, ינובסקי

ועוד.

וילה נהדרה בסביבה יפה. חורשה קטנה, קיר סלעים,
ברכה, מרחב - וביה מסודר בטעם יפה.

במשך ארבע שעות וויכוח על דרכנו בארץ: "דיסוקרטיה"
נגד ציונות מדינית. לערבים יש רוב - וכיצד יסור לנו השלטון?
ליברלים אמריקנים לא יבינו הציונות. הכרתי, "אי-השחלטות"
(במסגרת דיסוקרטיה...). התעלמות גמורה ממרכז השאלה: עליה
או לא עליה? כלומר עליה רק אם ערבים יסכימו - או "בזכות"?
כשהצגתי שאלה זו בחריפות הודו כולם: כמובן עליה בזכות.
הצעתי הסכם לינובסקי וברקסון: יקחו על עצמם להשיג הסכם
אמריקני לעליה בזכות - ואני אשיג הסכם היהודים לסידור השלטון
בארץ כרצון הליברלים.

לאחר ששכתי בערב לנ.י. נחכנסתי עם מועצת הבונים
וכשלוש שעות עניתי על שאלות: צבא יהודי, סצננו הפוליטי,
סיכוי הציונות, סצב פנימי בהסתדרות, אחדות הפועלים, יחסינו
עם הערבים, סצב הציונות והמפלגה באמריקא, הכשרה חלוצית באמריקא

ושעת המלחמה, ערך החלוציות ועוד.
נוער ער, דרוך, נבון ורב-סיכויים.

28 דצמבר
יום א'

בעשר בבוקר באה אצלי "המשלחת": לוונטל ורוז
הלפרין. אח ליפסקי לא יכלו לסצוא. היחה להם אספה פרטית
בהשתתפות ליסקי, סולד, גב' יעקבס, גב' פול, גב' הלפרין,
לוונטל, אדלשטיין (ווייז הוזמן אך לא בא), ניוסן בסובן,
ועוד מי שהוא. החליטו לפנוח אלי בשלחה לברר מה סיב
נסיעתי לוויינגטון ומדוע לא חבאתי הדבר לועד החירום לפני
המעשה. יש להזהר מ"כפילות", יש לעמוד בקשר ועוד ועוד ...
אמרתי להם.

(א) יש זכות להנהלה לעשות פעולה פוליטית בכל

ארץ, לרבות אמריקא.

(ב) הודעתי כבר שלמרות זכות קונסטטוטיונייה זו

אני סבור שה"תכסה" מחייבת לפעול רק בהתאמה עם החנועה פה.

(ג) מקום ישיבתי הוא ענין אישי שלי, והחלטתי

בענין זה מספיקה.

(ד) סרם הציעה השעה למו"ם פוליטי פה עם המשלה.

לפי שעה אני רוצה ללמוד המצב ולעשות עד כמה שאפשר הסברה

ציונית.